hegi wasto sanna rákida. Aega párrast tulli kórtsi túdruk ukse pole, kus alles seisin, nenda et temma káest sain kússida, kas se lesknaene, kelle liganimmet úllesandsin siin maias piddi ellama? — On kúl tánnini siin ellanud, wastas túdruk, agga kas temma weel praego siin ellab, sedda Jummal teab. Kui káisin hiljaste temma jures, siis wagus jubba hinge. Waatge isse járrele; siin tagga howis ellas temma ses weikises hurtsikus. Tánnasin juhhatamisse eest, ja sain selle alwa kohha pole. Kui seált uksest sisse astusin, olli toas úsna waikne luggu, nago surm olleks jubba omma óigust seált kátte sanud. Párrast sedda andis wodi seest úks súggaw óhkaminne ennast kuulda. Andsin siis tassast márki, et seál ollin, ja se peále sai maddala heálega se kússiminne kuulda, kes seál piddi ollema? — Astusin siis wodi jure ja útlesin: „Kas tunnete mind weel, minno wanna armas sóbber? Ollen wanna mees Willemi Silmi perrest Kodi kúllast, kus en-

nemuiste tihti káisite." — Oh kúllab núúd tunnen teid árra teie lahkest heálest, kostis teine sel wisil, et olli nago meleiahhutaminne temma sannadest kuulda. Útles weel: Silmad ei anna mitte ennam, et saaksin teid selgeste náhha; on jubba úsna tuhniks láinud. Agga helde Jummal on wissiste teid kui omma head inglit núúd minno jure saatnud, sedda minno lahkumisse korda minnule kui wágga kergitada. Se ainus kibbe murre, mis sedda wimist tunnikest minnule raskeks teeb, se káib selle waese lomokesse peál, kes siin kátkis maggab. Minno ónnis túttar, kes aasta eest omma ausa mehhe surma járrele joudis, játtis sedda túttarlapsokest, kes jársko issast ja emmast ilma jái, minno hole alla. Kuhho olleks temma sanud, sest et minnagi pean núúd temmast lahkuma, kui taewane Issa teid ei olleks seie juhhatanud.

Útlesin temmale: „Jummala abbi on tihti liggi selsammal aial, kui ei moista se peále lota. Minnul isse ei olle kúl sedda

Eesti-ma rahwa Kalender 1850, lk. 22